

Leandre i Hero

En la nostra mar Mediterrània, en la província de Grècia, en les illes que vulgarment s'anomenen l'Arxipèlag, hi ha dues ciutats, Sestos i Abidos, distants l'una de l'altra per espai de mitja llegua, i aquest espai, ocupat per la mar, impedeix que les dues illes en siguin una. En la ciutat de Sestos vivia Hero, noble donzella de gran enteniment, gràcia i bellesa, la fama de la qual relluïa per tots aquells regnes, i en la ciutat d'Abidos vivia Leandre, de gran perfecció, seny i gentilesa. Sols eren diferents perquè, les gràcies singulars que posseïen, les de Leandre eren d'home, i les d'Hero de donzella.

Com es veieren Leandre i Hero

Havia acudit Leandre a una gran festa solemne que celebraven a l'illa de Sestos, i sobre totes les altres donzelles destacava la clara i elegant figura d'Hero, a la qual Leandre amb actitud de tímida tristesa va dirigir la vista, que així ho va decidir la cruel fortuna. Els ulls de la graciosa donzella es creuaren amb la mirada de Leandre, i a l'un i a l'altra els semblà que tenien les entranyes travessades amb fletxes enverinades d'amor, i que els ulls s'enviaven entre si secrets missatges des del més amagat del pensament ferit. I fou tan gran el mal d'aquesta primera vista, que a l'un i a l'altra va fer sentir un profund desig.

Leandre es va armar de valor i es va dirigir dissimulant cap a la donzella. La jove se'n va adonar i va decidir abandonar la falsa i poc interessant conversa que estava mantenint amb dues donzelles d'alguna illa remota en la qual no hi havia res a governar. Es van trobar els dos cara a cara, el pit de la noia batejava amb força esperant que Leandre li dirigís la paraula. El jove amb la mà anava tocant-se la túnica no decidint-se de fer el primer pas. Hero no podent esperar més el va agafar de la mà i el va estirar cap a fora de la multitud que estava conversant i degustant els exòtics aliments portats de la mediterrània occidental. El va portar fins a un pati ple d'arcades i flors acolorides que es trobava entre dos edificis del palau de Sestos. Es van endinsar entre les columnes cobertes d'heura que els hi donava un aspecte d'abandó. Es van aturar entre dues arcades i es van tornar a encarar. A Leandre ja no se'l veia tant nerviós i es veia a venir el desenllaç que tindria aquella apassionant trobada.

El silenci només era trencat pel cantar d'un ocell que reposava en la font que hi havia al mig del pati. La càlida brisa acaronava la cara dels dos amants i feia que els cabells de la jove es retorcessin i voleïessin en la seva direcció. Això encara la feia més sensual. De cop i volta es va sentir un crit que va esquarterar aquell ambient afrodisíac. L'ocell de plomes groguenques que abans cantava solemnement a la font ara havia callat, i d'una revolada, havia desaparegut deixant només com a prova del seu magnífic concert una petita ploma que se li havia després amb les presses. Leandre es va separar d'Hero ràpidament amb un calfred recurrent-li tot el cos. I si aquell crit havia sigut d'algú que els havia vist junts? No parava de mirar al seu voltant intentant albirar alguna silueta entre les plantes que cobrien tot l'espai que els envoltava. Hero que encara semblava estar submergida en el moment passional i romàntic es va incorporar i es va posar bé el peple. El jove, que ja estava més tranquil havent comprovat que no hi havia ningú en el pati, va prendre a la noia de la mà i es van dirigir cap a la multitud.

Els dos es van trobar amb una escena desconcertant. Tota la gent que havia assistit a la festa estava dreta mirant cap a la mateixa direcció. Els succulents aliments portats d'arreu havien quedat en segon pla i les converses animades havien mort als llavis de la gent sense ser acabades. Leandre va quedar paralytitzat. El seu pare juntament amb els seus consellers romanien sense vida asseguts a la taula. Es veia que havien mort patint. Un d'ells havia mort amb les mans al coll cosa que indicava que havien mort enverinats per alguna substància. Tots tenien els ulls oberts amb una llàgrima apunt de regalimar galta avall i espuma al voltant de la boca. Estaven estirats sobre la taula agafats a les estovalles blanques que havien quedat

tacades a causa del vessament de líquids. L'únic que havia mort mantenint el tipus a pesar del patiment era el pare de Leandre, el comerciant més important d'Abidos. Tot i el rostre desfigurat es podia percebre clarament que l'home tenia la mirada clavada en un punt concret. Leandre que era un bon observador se'n va adonar ràpidament i va imitar el seu difunt pare. La mirada el va portar entre la multitud que es mirava l'escena desconcertats, per una banda, per la mort d'aquells homes i, per l'altre, per l'estranya actuació que estava tenint el fill del comerciant. Leandre es va sorprendre en veure que la mirada estava clavada en els amfitrions de la festa, els pares d'Hero. El pare de la noia, Belen II, era un gran representant polític, era un dels deu estratègics que havien sigut elegits per dirigir l'exèrcit i aplicar les lleis. Belen en veure que Leandre l'estava observant va apartar la mirada, va donar mitja volta i va marxar amb la seva escorta. Leandre podia interpretar moltes coses amb aquell gest, a partir d'aquell moment les coses entre les dues ciutats mai més tornarien a ser com havien sigut.

Leandre estava descontrolat per la ràbia. No podia tolerar aquella actitud després de la mort del seu pare perquè si es confirmava el que aparentava, allò havia sigut un assassinat. Va abandonar la posició que havia mantingut fins aquell moment. Ja li era igual la festa, els convidats i Hero. Va apartar la gent que es trobava en el seu pas per poder seguir el recorregut que havia fet Belen amb la seva comitiva. Va continuar pel lateral de la casa fins a un altre edifici que estava envoltat per arbres florits. La porta estava custodiada per un soldat que en veure Leandre apropar-se es va posar en guàrdia. El guardià era un home alt i fort, amb una cicatriu en un braç que testificava la seva experiència en el combat. Leandre però, no s'ho va pensar i es va abalçar cap el seu rival. El combat va ser curt i fulminant. El jove, de genolls a terra, veia com la túnica blanca se li començava a tenyir d'un color carmesí. Va notar una fiblada al ventre. En aixecar la mirada va poder comprovar com el guardià tornava a enfundar l'espasa tacada de sang. L'home va donar un cop de peu al ventre de Leandre que va caure a terra recargolant-se de dolor. Amb el moviment bruscat, una pols marronosa s'havia elevat i encegava els ulls del jove. Un altre cop de peu a l'esquena. Un altre al pit. No va ser fins que no hi podia fer res que ho va entendre. Els cops repetits que havia rebut per part del soldat no eren per aguditzar-li l'agonia, sinó que l'estava arrossegant fins al penya-segat. Va rebre l'últim cop. Es va aferrar a la cama del seu botxí amb les forces que li restaven. Amb els peus provava de trobar alguna superfície on poder agafar forces. El guardià va alçar la cama per rematar la seva feina però Leandre, en un intent desesperat de sobreviure, li va fer perdre l'equilibri i els dos es van precipitar cap el mar.

■ ■ ■

A la festa tothom havia quedat molt desconcertat. Els cossos van ser retirats de la taula i la gent va començar a marxar, ansiosos de difondre la notícia. Hero encara no s'havia mogut del lloc. Tenia la mirada perduda i no reflexava cap expressió en el seu rostre. No parava de pensar en els fets que acabava de presenciar. Era evident que havien de parlar amb el seu pare perquè no estava al corrent de cap enemistat amb el comerciant d'Abidos. Per altra banda, l'amistat que havia iniciat amb Leandre provocava que es sentís culpable en certa manera. Va seguir el camí recorregut pel seu pare i el seu perseguidor. Quan va ser davant de l'edifici envoltat d'arbres florits, va identificar que el color de la terra era amb un to vermellós. Un calfred li va recórrer la columna. Va seguir el rastre amb la mirada i va topar amb el penya-segat. Se li va parar el cor. Amb por però a la vegada amb ganes de comprovar que no era veritat, va dirigir-se cap el límit del camí. Va forçar la mirada per intentar distingir algun coas. La marea estava baixa i la mar calmada. La seva mirada va topar amb un cos desfigurat encastat en una roca. Tot i la esgarrifosa troballa no es va espantar. Aquell no era Leandre. No hi havia cap cos més. Va pensar que potser el jove havia vençut el soldat i en aquells moments estava amb el seu pare. Va obrir la porta de l'edifici. A l'interior hi havia reunit el comitè del seu pare en una taula rectangular. En ella hi havia grans quantitats de pergamins. Va semblar que la conversa quedava congelada amb la presència d'Hero. Ella tot i adonar-se'n va entrar i va

dirigir-se cap a la taula. Belen la va mirar amb desaprovació. Era evident que la presència de la seva filla no li agradava perquè només podia ser allà per una cosa. Volia explicacions.

Es van dirigir en una racó apartat de la sala i Belen va començar el seu relat: Tot va començar fa trenta-dos anys. En aquells temps jo encara no m'havia involucrat en el món de la política i formava part d'un grup de comerciants, en aquest també hi havia Hèracles, el pare de Leandre. Al principi la nostre relació era bona però després d'uns quants anys, quan va arribar el moment de disputar-se el lloc per ser el cap del comerç, la nostre relació va empitjorar. Com ja deus haver comprovat Hèracles va esdevenir el millor comerciant de la ciutat i em va expulsar del seu grup. Temps més tard, quan jo ja tenia influència en el govern, vaig intentar que li prohibissin navegar per la Mediterrània i ell com a resposta em va enviar un assassí. Mentre visqués un no podia viure l'altre. Tard o d'hora un dels dos havia de caure.

Hero es va quedar pensativa. No sabia d'aquella antiga confrontació entre els dos homes, però a la vegada, no acabava de trobar coherents les accions del seu pare. Estava segura que Leandre havia sigut una víctima de les accions irracionals del seu pare. Només feia falta trobar al seu enamorat per aclarir les coses i evitar una guerra.

■ ■ ■

L'aigua adormida li acariciava els peus. L'olor a mar salada va començar a fer efecte i Leandre no va poder evitar tossir. L'últim que recordava era haver-se arrossegat per la platja mal ferit. Estava dins d'una cova putrefacte. Va escutar el seu voltant i, sorprenentment, va descobrir una porta de fusta. Era d'un color verdós i estava en un clar estat avançat de descomposició a causa de la humitat. Els claus rovellats ja no sostenien res i molts havien abandonat el seu lloc per perdre's entre la molsa. Va decidir que la millor opció era seguir les escales que s'entreveïen a través de la porta. Va seguir les escales i va anar a parar a dintre el palau de Sestos. Li va passar pel cap la idea de tornar a intentar acabar amb Belen però estan malferit, l'única cosa que podia fer era intentar escapar sense ser vist. El palau estava desert i en poca estona va estar al port. Només quedava el vaixell del seu pare. Va retornar a la seva illa.

Al arribar a la metròpoli la notícia la va recórrer en pocs minuts. L'assassinat va ser considerat una falta de respecte molt greu a la ciutat. La guerra havia començat i l'exèrcit seria liderat per Leandre.

Al rebre la declaració de guerra Belen va deixar anar un crit de ràbia. Tenia els ulls desorbitats intentant trobar alguna cosa al seu voltant amb la qual pogués descarregar la seva ràbia. El jove d'Abidos havia escapat amb vida de casa seva, i ara volia arrabassar-li tot el que havia estat construint amb esforç pel mateix motiu que ell havia acabat amb la vida del pare del jove: venjança.

Hero al rebre la notícia un calfred li va recórrer el cos. Havia anat tant ràpid a reaccionar que no havia tingut temps a parlar amb Leandre. Era evident que el noi estava molt dolgut i s'estava guiant per l'instint de la fúria.

Els dies que van precedir la declaració van ser de preparatius per a la batalla. No hi havia cap data concreta per tant, Belen, havia d'enllestir totes les defenses a contrarellotge, preguntant perquè el seu enemic no anés més ràpid que ell i l'atac l'agafés a contrapeu. Per altra banda Leandre amb tota la tranquil·litat del món estava organitzant l'exèrcit. Tots els homes de la ciutat van acudir al voluntariat per unir-se a l'exèrcit, tothom estava consternat i volien ajudar al nou governador de la ciutat.

Durant aquells dies Leandre va descobrir les seves grans aptituds estratègiques tot i que potser no n'hi hauria prou enfrontant-se a Belen. Va pensar en crear un distracció amb dos vaixells que atacarien frontalment i la resta dels que disposaven ho farien per un altre flanc de la ciutat. Per acabar, un escamot de uns quaranta homes, entrarien al palau de Belen per la cova que ell mateix havia descobert. L'efecte sorpresa esperava que els hi donés avantatge respecte l'enemic que, d'entrada, tenia més bones armes i soldats més experimentats.

El dia que van partir del port tota la ciutat estava congregada allà per desitjar-los el millor. Semblava una festa, tot i no haver ni començat la guerra semblava que ja l'havien guanyat. Leandre lideraria el grup que s'introduiria dins del palau.

S'estava fent fosc i només es podien albirar fanalets flotant que s'aproximaven a gran velocitat. Tot i tenir armes potents a llarga distància, al ser fosc feia que dificultés molt la precisió d'encert dels tiradors. Belen estava nerviós, tenia un mal pressentiment. Hero estava mirant per la seva finestra, expectant a l'espera de que es trenqués el silenci profund que ho embolcallava tot i donés pas a la batalla. Mentre tota l'atenció se centrava a la llunyania, el grup d'homes de Leandre ja estaven desembarcant a la cova. Leandre es va fixar que el casc del soldat que havia intentat acabar amb la seva vida es trobava encallat entre les roques. La porta estava tal com ell l'havia deixat i es va preguntar si algú la feia servir o, fins i tot, si algú en sabia de la seva existència, ja que podia haver estat utilitzada en temps remots i amb els anys haver caigut en l'abandó.

Hi havia ordres explícites de no atacar amb els vaixells fins que ell, amb el seu escamot, hagués irromput en les sales del palau hi hagués sembrat en desencert. Els millors homes que tenia acompanyaven a Leandre que ja estava emprenent el camí de pujada fins a palau.

Mentrestant, a fora, tot romania en silenci. Els vaixells que havien donat la volta a la illa i s'apropaven, sense que ningú s'acostés, van desembarcar sense fer soroll, i es van distribuir tots els soldats en diferents grups de manera que quan es donés l'ordre es dirigirien cap a diferents direccions. Els vaixells que s'apropaven frontalment van entrar al camp de llum que desprenia l'illa envoltada per torxes. En aquell moment Belen va fer un crit ordenant que comencés la batalla. Va ser un atac precís i devastador. Els vaixells no van tenir temps a rectificar i a l'acte, un dels vaixells va començar a enfonsar-se. L'altre va respondre amb una ballesta que llençava arpons des de la proa. El primer projectil es va clavar en la muralla que va cedir just per on s'havia clavat, el segon va encertar un artiller enemic que de la potència va ser arrossegat fins que l'arpó es va clavar al següent mur que va trobar, però no va tornar a disparar perquè el van engolir les flames i es va enfonsar juntament amb l'altre vaixell, del qual tan sols només quedava un màstil amb un tros de vela en flames.

A Belen se li va escapar un riure nerviós. Acabava de veure com polvoritzava l'enemic però li semblava ridícul aquell atac i hi havia alguna cosa que se li escapava de les mans. Mentre mirava com el vaixell se submergia a les profunditats, va sentir un trist crit de dolor enmig de la immensitat de la mar. En aquell moment hi va caure. Només havia sentit cridar a un home, a on era Leandre amb el seu exèrcit? O potser era tan estúpid que havia vingut sol?

La resposta va ser resolta quan va sentir uns crits provinents de l'interior del seu palau. Va veure com de l'interior del palau sortien corrents els servents que s'estaven protegint del perill i el caos va controlar l'espai.

A l'interior, Leandre amb els seus soldats, s'havien desplegat per les diferents habitacions buscant possibles servents que s'haguessin amagat. S'havien que no tardarien en aparèixer els soldats de Belen, però els seus reforços tampoc tardarien en arribar. Tothom era assassinat al seu pas. Leandre se li va acudir que podia anar a la recerca d'Hero i va dirigir els seus soldats

cap a l'entrada, que era el lloc a on les escales naixien i pujaven fins el segon pis a on hi havia els dormitoris. No hi van ser a temps i van topar cara a cara amb l'enemic. Les morts sense resistència que els havien precedit fins aquell moment es van convertir en duels sagnants. Els homes de Belen triplicaven en nombre als seus rivals, però l'espai reduït feia que no es poguessin desplegar i que momentàniament la batalla fos igual.

Hero que sentia el rebombori que venia de la planta baixa, va decidir escapar-se abans que la capturessin. Va baixar per la paret aprofitant l'heura que s'hi enfilava procedent del jardí. En aquell espai, setmanes enrere s'havia fet un petó amb la persona a la qual estimava, però sentia que aquell passat li quedava molt llunyà i li semblava impossible que es pogués tornar a repetir.

Va avançar entre les plantes però es va aturar alerta, va començar a sentir moltes passes que venien cap aquella direcció. Li van passar per davant dels nassos una cinquantena de soldats ben armats que avançaven cap a la batalla, l'uniforme no el va reconèixer i va deduir que eren del bàndol enemic.

Tot i que sabia que la millor opció era fugir i refugiar-se en alguna illa veïna, havia d'anar a trobar a Leandre per aturar aquella bogeria abans que perdés tot el que li pertanyia.

El grup de soldats liderats per Leandre estaven reculant superats per l'enemic, però van estar de sort perquè els reforços de l'atac sorpresa ja estaven allà per ajudar-los. El primer grup d'homes, que procedia de la banda del jardí, va envestir contra els soldats enemics per la banda dreta, i aquests es van replegar cap a la banda esquerra. El grup de Leandre va poder empènyer per la seva banda perquè les tropes enemigues se centraven en el nou grup enemic. El que no sabien era que dos grups més estaven a punt d'arribar. El segon grup era d'esperar que arribés sense problemes perquè s'introduiria per la part del darrera al palau per ajudar al grup, ja reduït, de Leandre. L'últim grup havia d'arribar allà pel camí del penya-segat. Era possible que aquest últim grup s'hagués trobat amb l'artilleria enemiga que havia enfonsat les dues naus i per això estaven tardant una mica més.

Un cop van arribar, per fi tots els homes d' Abidos ja no hi va haver color. Belen va veure com els seus homes queien un rere l'altre sense poder evitar-ho i va acceptar que aquell era el seu final.

Leandre va descobrir el cadàver de Belen entre els morts a l'entrada del palau. Va serrar les dents i es va maleir per no haver pogut ser ell el que acabava amb la vida de l'assassí del seu pare. Va ordenar als seus homes que cremessin tots els morts i també la casa i va marxar d'aquella escena lamentable. Tornant cap als vaixells embarcats, a l'altra banda de la illa es va trobar a Hero, que el va sorprendre mentre avançava a pas lleuger per la vora del single. No sabia que dir, s'havia oblidat de la jove. Ella es va posar a sanglotar demanant-li explicacions. Ell estava perplex i en aquell moment es va adonar que alguna cosa brillava amb la llum de la lluna entre les mans de la noia. No va ser fins que va notar una punxada a l'estómac que ho va comprendre. Hero amb el punyal a la mà mirava com es regirava de dolor Leandre. Aquest com va poder va agafar pel turmell a la noia i la va intentar fer caure. Aquesta, amb desesperació, veient que el pas tan estret podia facilitar una caiguda mortal, es va ajupir per acabar amb el noi però ell amb un moviment ràpid va provocar que es desboqués cap el buit.

Les llegendes narren que en el punt exacte on va ser apunyalat Leandre va aparèixer un arbre mil·lenari amb un punyal clavat. L'esperit de Leandre va ser destinat a viure eternament en aquella illa desolada on només hi quedaven les ruïnes de l'antic palau.

En canvi del punt on va ser despenyada Hero va brollar una cascada que naixia just sota l'arbre i brollava fins el mar.